

अन्तर्राष्ट्रीय समाचार

अमेरिकामा बेरोजगार भत्ता दाबी गर्नेको सङ्ख्या चार लाख ७३ हजार

वाशिंगटन, ३१ वैशाख /सिन्धु

संयुक्तराज्य अमेरिकामा रोजगार गुमाएकाहरूको सङ्ख्या निरन्तर ओरातो

भत्ताका लागि आवेदन गरेकामा पछिलो साता चार लाख ७३ हजारले मात्र आवेदन दिएका छन्।

राज्यबाट प्रदान गरिने सुविधाका अतिरिक्त साप्ताहिक ३०० अमेरिकी डलरको बेरोजगार भत्ता व्यवस्था

तस्वीर: रायटर्स

लागेको छ।

कोरोना भाइरस महामारीका कारण गत वर्ष सन् २०२० को मार्च १४ मा बेरोजगार दाबी गरेयता सबैभन्दा कम हो। त्यसबाट कुल दुई लाख ५६ हजारले बेरोजगार भत्ताका लागि दाबी गरेका थिए।

पछिलो विवरणमा चार लाख ७३ हजार व्यक्तिले मात्र हाल रोजगार गुमाएको विभागको सभेले देखाएको छ।

श्रम तथाङ्क द्युरुले विहीवार सार्वजनिक गरेको साप्ताहिक प्रतिवेदनमा बेरोजगार भत्ताका लागि आवेदन गर्नेहरूको सङ्ख्यामा ३४ हजारले कमी अन्त्य गर्ने घोषणा गरेका छन्। यो कार्यक्रम आगामी सेप्टेम्बरभित्र समाप्त हुँदै। सङ्ख्यीय सहायता कार्यक्रममा पाँच लाख ७ हजार व्यक्तिले बेरोजगार

यो गत वर्ष सन् २०२० को मार्च १४

मा बेरोजगार दाबी गरेयता सबैभन्दा कम हो। त्यसबाट कुल दुई लाख ५६ हजारले बेरोजगार भत्ताका लागि दाबी गरेका थिए।

सबैभन्दा राज्य र सङ्ख्यीय दुवैतर्फको कार्यक्रमबाट सुविधा दाबी गर्ने व्यक्तिको कुल सङ्ख्या छ लाख १६ हजारले कमी आएर एक करोड ६८ लाख ५५ हजार रहेको पाइएको छ।

रिपब्लिकन शासित थेरैटरा राज्यले सङ्ख्यीय बेरोजगार कार्यक्रमलाई जनभित्रै अन्त्य गर्ने घोषणा गरेका छन्। यो कार्यक्रम आगामी सेप्टेम्बरभित्र समाप्त हुँदै। सङ्ख्यीय सहायता कार्यक्रममा पाँच लाख ७ हजार व्यक्तिले बेरोजगार

गरिएको छ।

गर्भनरहरूको भनाइमा सङ्ख्यीय सरकारले उपलब्ध गराएको भत्ताका कारण मानिसहरूले काम खोज्न अभियुक्त नदेखाएको र श्रमिकको अभाव हुन थालेको छ।

अमेरिकी अर्थमन्त्री जानेट येलेनले

गर्भनरहरूका तर्को खण्डन गरेका छन्। हालै हवाइट हाउसमा आयोजित पत्रकार सम्मेलनमा अर्थमन्त्री जेनेटले बालबच्चा र बृद्धद्वाका स्याहारका साथै महामारीको त्रास तथा व्यक्तिगत स्वास्थ्य समस्याले पनि मानिसहरू काममा जान हक्किरहेका र त्यो स्वाभाविक रहेको बताए। रासस

गरिएको छ।

र कुनै बेला मन्द। भन्दछन् - सुखोंगो गति तीव्र हुँच र दुःखोंगो गति मन्द।

समयसँगै जीवन पनि गतिमान छ। कहिले अँध्यारोको यात्रा गर्दछ त कहिले उज्ज्यालोको। समयको कुनै बिन्दुमा भोकै बस्नुपर्दछ त कुनै बिन्दुमा खानेकुरा यति धेरै हुँच कि के खाउँ, कति खाउँ भन्ने हुँच। कहिले खान दिने कोही हुँदैन त कहिले एकपछि अकोंक पकवान आइरहन्छ र इच्छा नभए पनि खाइरहनुपर्ने हुँच।

सबैभन्दा सामान्य जीवन मानिसको धरमा हुँच भनिन्छ। आफ्नो धर नै त्यस्तो ठाउँ हो जहाँ मानिसले सबैभन्दा शान्ति अनुभूति गर्दछ। यसै कारण सम्भवतः मानिस जहाँ भए पनि सबैभन्दा प्रिय आफ्नो धरलाई ठान्दछ। सबैभन्दा कठिन समयमा आफ्नो धर पुग्न खोज्दछ र सबैभन्दा खुशीको क्षणमा पनि आफ्नो धरमै हुन खोज्दछ।

हुन त कतिपयले के भन्दछन् भने धर त्यो होइन जुन भौतिकरूपमा देखिन्छ,

वास्तवमा धर त्यो हो जहाँ मानिसको आत्मा सन्तुष्ट हुँच। धेरै मानिसका

लागि आफू सन्तुष्ट हुने ठाउँ नै धर हुँच

तर कतिपय अवस्थामा डेरा वा अस्थायी वसोवास भएको ठाउँ पनि विभिन्न

कारणले सन्तुष्ट दिने धरजस्तै हुँच।

जहाँ सबैभन्दा बढी सन्तुष्टि प्राप्त हुनुपर्ने हो, त्यहाँ पनि कहिलेकाही कुनै विशेष परिस्थितिले यस्तो भइदिन्छ कि अल्प समयको लागि मन अकल्पनीयरूपले अशान्त भइदिन्छ।

बुधवार (२९ वैशाख, २०७८)

दिनभरि धामको अनुहार उज्ज्यालो थिएन। धरी आकाशले अशुधार चुहाउँथ्यो, धरी कालो अनुहार लिएर आकाश हेर्दैथ्यो धरणीतिर। धाम बिस्तारै अस्तालचलतिर जाँदौ हो किनभने देखिएको छैन।

पत्रकार मित्र मदन ठाकुरको फोन आउँछ। कुनै औंचारिकता निवाह नगारी

फोन उडानासाथ उनी भन्दछन् - सर, भयद्कर द्वाले दुर्घटना भयो।

के भयो ?

मनोज चौधरी अब रहेन्न ...।

उनी भन्दै हुँच्छन् - खबर सार्वजनिक

भएको छैन। मलाई त्यही उपचारमा

संलग्न ढाक्टरले फोन गरेका हुन् ...।

म सबै कुरा सुन्न सकिन्दै। धरको

भयाड चढौदै गरेको हुन्दू। मुटु कामन

थाल्छ, कलेजो हल्लिन थाल्छ र मेरो

जीउ एकासि कामन थाल्छ। रिड्टा

लागेको अनुभूति हुँच। भूकम्प

गएको हो कि भन्नेजस्तै लागेर बाहिरतिर हेर्दै।

आँप र मसलाका रुख हल्लिरहेका हुँच्छन्।

भयाड्स्प्यजस्तै।

गोडाले शरीरको भार थान सकेको

छैन। छतमा पलिटन पुग्नु। छोरीले

सिराली रालन एउटा कपडा ल्याएर

दिन्छ। पत्नीलाई सकी नसकी यो खबर

सुनाउँदा उनी पनि रास्त्री भवकानिएजस्तै

गरेर पछारिन्छन्। छोरीले अकों सानो

लुगा दिन्छ।

हामीलाई सम्भालिन अत्यन्त गाहो

भएको छ। चेतनाशैन्य भएजस्तो भन्दै दश मिनेट बितेको होला। भन्दै अर्दमूँचित अवस्थामा। एक छिनपछि

मन यति विकल छ र यति अशान्त छ कि रातिको तियमित खान खान मन लाग्दैन। भोजनको सम्बन्ध त भोकसित

स्वान्तः सुखाय

सञ्जय गिर

mitrasanjay41@gmail.com

आफ्नो व्यक्तिगत वा पारिवारिक शोक र चिन्ता छैन। कुनै शारीरिक कष्ट पनि होइन, तर अभिन्न मित्र गुमाउँदाको पीडाले भने आफ्नै धरमा भोको पेटमा अनिदो बित्त रात। भोक र निद्रामाथि शोक भारी भएको छ।

हुन्छ, कि मनोविज्ञानसित पनि ? सदैव त भोकले भोजन खोज्ने कुरा सत्य हो र भोजन त भोक लागेपछि स्वाभाविक लाग्नुपर्ने हो तर समयमा भोक लाग्दैन। तिख्या लागेको छैन। खान फिटिकै मन छैन। भत्भती पोलिरहेको अशान्त र उद्घाटन मनबाट पीडाको बाप भत्भति उम्लिरहेको छ। पोलिरहेको छ मनभरि शोकको अग्निले। अनि कसरी लागोस् भोक र तिख्या।

अरू दिनको भन्ना रात अलिक बढी अँध्यारो लागिरहेको छ। रात पनि अलि छिटो आएको छ। होइन, होइन, रात आज धेरै ढिलो आएको छ। समयको त आफ्नै गति छ तर यो समय धेरै छिटो वितेको हो कि धेरै ढिलो बितेको हो ?

फोन र स्मार्टेन्जरमा अझै पनि निरन्तर त्यही अविश्वासिला प्रश्नहरूले विस्मय बढाइरहेका छन्।

रात छिप्पिए छ।

अरू बेला हुँदौ हो त निद्रा लागिसक्नु पर्ने हो तर निद्रा आउने छाँट छैन। निद्रा त आँखामा लाग्नुपर्ने हो। बेलाबेलामा आँखा आफै चीसो बेलोको छैन। मौसम गर्मीको भए पनि गर्मी छैन। त्यसैस्तै जाडो आएको छ। जाडोको मौसममा आँखा चीसो हुँदौ सम्भवतः डराएको होला निद्रा। यसै ढुरले आँखाभन्दा पर छ निद्रा। आँखाले पनि निद्रा खोजी गरेको छैन।

कुकुर भक्तैछ। कता हो कुनि, सम्भवतः गाउँतिर हुनुपर्ने : डिजे बाजा बिजिरहेको छ। यति रात गड्सक्यो।

सम्भवतः बिजेको बाजा हुनुपर्ने। बिजेको डिजे बाजा त अँखामा लाग्नुपर्ने हो। तर भाइरहेको छ।

ओँछ्यानमा पल्टेर गीताप्रे स, गो र खपु रले पुकाशन गरेरो को श्रीमद्भगवद्गीता लिएर पद्ने प्रयास गर्दू। अत्यन्त कठिन संस्कृतका श्लोकहरू छैन। कुनै कुनै बाल भक्तै एक वाक्यका छैन। जसलाई उच्चारण गर्न लिईकै कठिन लाग्दै। सबै श्लोकको अर्थ हिन्दीमा दिइएका छन्। अर्थ मात्र पद्धु। पद्धु पनि मन लाग्दैन।

टोल निद्राइसकेको छ। मध्य रात्रिभन्दा बढी समय बितिसकेको छ तर निद्रा लाग

